

~Valeria Manta Tăicuțu: „Ionuț Caragea – Clopotele trupului său”

Volumul de debut al lui Ionuț Caragea („Delirium tremens”, Editura Stef, Iași, 2006) contrariază într-o oarecare măsură instanța lectorială, în al cărui orizont de așteptare nu mai este loc pentru lirism. Poeticitatea nu implică însă, de data aceasta, un lirism echivalat cu solemnitatea, ci o autonomie a eului, bazată exclusiv pe autoreferențialitate. Actantul textual și eul liric se suprapun într-o încercare disperată de autocunoaștere, de luare în stăpânire a „cuvântului ce exprimă adevărul”, și trimerile la poetica eminesciană nu sunt întâmplătoare: Ionuț Caragea, prin substratul filosofic ce-i fundamentează discursul, prin încercările de depășire a lumii fenomenale, pentru a găsi răspunsuri ontologice, prin plăcerea de a crea cosmogonii și de a se situa în miezul universului poate fi considerat „eminescian”: „la început a fost punctul / și în jurul lui miriade de virgule fecundându-l / astfel s-a format o stea / prima literă a universului: Alfa / a crescut mare până a ajuns Omega / a explodat dând naștere la restul literelor din alfabet // literele au început să facă dragoste între ele / din nevoie de cuvinte / acestea simțeau însă că le lipsește ceva / și au pornit discuțiile cu părinții / care au stabilit reguli sub formă de propoziții / dar copiii au protestat în lungi și interminabile fraze // la un moment dat nu au mai rezistat și au fugit de acasă / au cutreierat lumea înțelegând cât este de frumoasă / și atunci au încercat să dea o definiție / s-au adunat cu toate pe o foaie și au scris o poveste / pe care alții au catalogat-o drept proză // anii treceau / cărțile erau din ce în ce mai multe și mai greu de citit / până-ntr-o zi când cuvintele au îmbătrânit și au devenit / mai înțelepte / au spus că vorba multă aduce sărăcia cuvântului / și au inventat poezia // la început a fost poezia simplă cu rimă / pe care toți la vremea aceea au catalogat-o sublimă / cu timpul însă au asociat-o cu monotonie / și au condamnat-o la moarte prin spânzurătoare / puterea a fost luată de cuvintele la întâmplare // și cuvintele la întâmplare s-au transformat în propoziții / și propozițiile s-au transformat în fraze / și frazele au realizat că au nevoie de virgule / și virgulele au realizat că au nevoie de puncte / și punctele au realizat într-un final că sunt / cele dintâi și din urmă semne ale existenței / negrului în universul alb infinit” („La început a fost punctul”).

În acest univers în continuă expansiune / contragere, când guvernate de legi și convenții, când lăsat la voia întâmplării, în care textul poetic și actantul își schimbă în așa fel rolurile, încât este greu de dedus cine pe cine scrie, singura realitate rămâne sentimentul, cel care motivează facerea și existența. Iubirea nu mai determină situaerea în ipostaze hierarhice, în contemplant / adorație și transă, ci o senzualitate grea, o parcurgere a topografiei corporale fără ca textul să cadă în obscenitate: „femeie, iubirea ce-ți dedic este un orgasm înrădăcinat / în pământul din care m-am născut și-n care mă întorc / pigmeu / de coajă-aș vrea să te dezbrac și-n miezul tău să fiu insectă / cu seva să mă îmbăt și să devin hoinar / în voia unui pădurar îndrăgostit de semne / și ciotul tău va plânge chihlimbar / și voi trăi o veșnicie anateme / înconjurat de oase printre lemne” („Dumnezeul păpușar”).

lubita, la rândul-i, devine actant textual, instanță lectorială și partener colocial. Dacă ultima ipostază este „clasică”, cultivată până la sațietate de poezia noastră tradițională, tributară în mare măsură structurilor orale / folclorizante, construite pe monologul adresat, a doua trimite la celebrul „nu râde, citește-nainte” bacovian; scrisul împreună, însă, interactivitatea textuală aparțin ultimei generații de poeți („nouăzeciști”, sau „douămiiști”, sau, pur și simplu, poeți tineri în căutare de noi forme de expresie, care n-au, de fapt, nevoie de „legitimare generaționistă”). Ionuț Caragea suprapune cele trei ipostaze într-un text ce experimentează foamea și spaima metafizică, cuantificabilă în derapaj verbal: „nu mai pricep de mai pricep dacă-am să mai pricep vreodată / ce ține loc de tine nu mai simt nici cum a fost și niciodată / cuvintele din prima strofă îmi curg la întâmplare / mă doare că mă doare de ce oare / râul de lacrimi se adună în vale și te îneacă / iar eu rămân în vârf de munte și suspine / și tot îmi zice unul altul o să-ți treacă / iar eu mai sper nu mai pricep de ce nu vine / așa ca tine o să citesc și eu ce-am scris și mă gândesc la nemurire” („Nu mai pricep”).

„Recuzita” romantică din poezia tradițională este preluată cu ironie / autoironie: suspinele, râurile de lacrimi, oftatul, arderea, tristețea, dezolarea, sentimentul inutilității, teama de a fi părăsit etc se comasează într-un text aluvionar, în care personale sunt curajul de a trece peste tabuuri și selecția semnelor poetice: Ionuț Caragea știe că „eminescianizează” și o face fără falsă pudoare, fără aversiune și fără să-și renege modelul: practicând intertextualitatea, el încearcă o limpezire, o înțelegere a propriului text prin lectura altui text: „nu m-ai înțeles / eu mă joc cu toate cuvintele / pentru că ele sunt un fel de dragoste de-a mea / inexplicabilă // amândoi avem același gând chinuit / într-un vis interpretabil unde / te pot cuceri doar cu un cuvânt / te pot ameți rostind doar iubire” („Iubita mea, marțiană”).

Înger, demon, „veneră” sau „madonă” în viziunea romantică, iubita se situează, la Ionuț Caragea, fie „la capătul lumii”, fie pe altă planetă, fie în text pur și simplu,

▼ EDITORIAL

ION MARIN ALMAJAN : Cum poate fi oprit tăvălugul globalizării?

Mai ieri-alaltăieri, crainica postului de televiziune Pro Tv se întreaba, cu disperare, ce se întâmplă cu tineretul român că a ajuns în faza anormală, aberantă, să se sinucidă și să violeze copii de trei-cinci ani, de ce se sinucid băieții și fetițele a căror preocupare caracteristica vârstei ar trebui să fie jocul, iar eu vin și completez întrebarea: de ce tații îșiucid copiii și nevestele, de ce mamele fac același lucru, de ce fiii își violează și îșiucid bunicile etc.? >>>>

Pagini

~Olga Alexandra Diaconu: „Iubirea, această floare de colț care devoră”

▼ ATITUDINI

~Adrian Botez:

„Arhetipalitate/ alchimie cosmogonică, în Scrisoarea III, de Mihai Eminescu”

~Adrian Botez: „Domnule Manolescu, nu sunteți nici măcar împărat...!!!”

~Adrian Botez:

„Intimidări manolesciene...sau:

acuzatorul domn Nicolae Manolescu și... prezumția de nevinovăție pentru domnul Liviu Ioan Stoiciu”

~Adrian Botez:

„Luceafărul exemplar și proliferarea hyperionică”

~Adrian Botez:

„Quousque tandem abutere, Manolescule, patientia nostra?”

~Adrian Botez: „Satul românesc eminescian – ca

dispoziție metafizică spre transcendere”

~Adrian Botez: Folclor sacral românesc și eminescologie/

“crengologie” în... hierogamie/ cosmogonie/ theogonie: Nunta Zamferei, de George Coșbuc

~Adrian Botez:

PERICLES* (495-429 a.Ch.) și... „democrația” contemporană nouă

~Al. Fl. Țene: „Întâlnire întâmplătoare cu Gib”

~Al. Florin Țene: „Artur Silvestri-simbol peste veșnicie”

~Al. Florin Țene:

„Cavalerul nebuniei străbate literatura Europei”

~Al. Florin Țene: „Criticul de poezie un parazit al sentimentului uman?”

~Al. Florin Țene:

„Metafora ca ritm al gândirii”

~Al. Florin Țene: „Nietzsche – Între răsăritul zeilor și amurgul lor”

~Al. Florin Țene:

„Peripețiile eului în metafizic și paradoxurile acestuia”

► ATITUDINI

*DE CITIT : CREATII ȘI ANALIZE

RECENTE -scriitori importanti, atitudini incendiare

► ACTUALITATEA " IN RASPAR "

Constantin

Frosin:

„Reflecții la

Centenarul

Eliade”

Corneliu

Florea ,

Canada : ”

Despre

Generatia

Expirata ”

Corneliu

Florea : ”

Ciobanul si

Mircea

Cartarescu ”

Corneliu

Florea : ” Falsa

elegie despre

Eminescu ”

Corneliu

Florea :

“Patibularul

Patapievici e o

nevoie ”

Corneliu

Florea : ” Cei

doisprezece

magnifici

autohtoni”

Închisă acolo printr-un efort de detabuizare / scoateră din câmpul semantic al sacralului: „mă sfințeam în iordanul pulpelor tale / cuminte într-un dormitor de catifea / soarele somnoros legăna / sub sprâncene / o lacrimă // aveam o viață minunată / cortinele din jurul patului / unicul film cu happy-end / actori îndrăgostiți / mizându-și viața / pe ultimul sărut / nimic nu mai conta / nici mâine nici poimăine // ce voiaj minunat / exploratorii atingerilor / staționate prin gările / trupurilor fremătânde / accelerând prin tuneluri / spre alte lumi / în care ploua mereu” („Album”).

Actor / actant sau „Dumnezeu-păpușar” în textul poetic, Ionuț Caragea știe precis care este finalitatea demersului său: „Cu-acest poem voi stăpâni redate / Versuri formând un nou triumvirat / Puse la loc de cinste și virtute / În templul sufletului preacurat // Cu-acest poem voi dezlega păcate / Un ultim sfânt va fi eliberat / Și rănile rămân pe veci uscate / Un loc în paradis răscumpărat // Cu-acest poem îmi fac singur dreptate / În astă lume de necercetat / Și sper ca rugii mele-n libertate / Să îi răspundă domnul ocupat // Cu-acest poem se-nchide în cetate / Un ultim gând ce-a fost necugetat / Și corul cântă un canon și poate / În cer va fi de îngerii fredonat // Cu-acest poem voi săvârși o carte / Voi fi pe doișpe-a patra recitat / Și voi ciuli urechea de departe: / Măcar de ziua mea nu m-au uitat” („Cu-acest poem”).

VALERIA MANTA TĂICUȚU

Share this:

Facebook

X

Încarc...

Niciun comentariu până acum.

Lasă un comentariu

~Al. Florin Țene: „Un anumit egoism al istoricilor literari și de artă”
~Al. Florin Țene: Filozofia democrației în România contemporană
~Al. Florin Țene: Liga Scriitorilor din România a instituit Premiul Virtutea Literară
~Alex Cetățeanu: „Scrisoare către Cezar”
~Alexandru Nemoianu: „Câteva gânduri despre Ernst Junger”
~Ana Capotă: „Dramaturgia interbelică”
~Ana Dobre: „Formele realului”
~Ana Dobre: „Viața din spatele destinului”
~Angela Baciu: „În memoria Radu G. Țeposu” (Interviu cu criticul literar)
~Angela Bîrsan: „Șalom și leuștean. Monolog de piatră”
~Angela Nache Mamier: „Femelismul”, un probabil manifest literar
~Angela Nache-Mamier: „Lire a la plage”
~Artur Silvestri: „Actualitatea călinescianismului”
~Artur Silvestri: „Noua Geografie literară”
~Aurel Anghel: „Cei pentru care nu sunt țigan”
~Cezarina Adamescu: „Câteva considerații despre starea actuală a culturii. Scriitorul român și ancheta lui Viorel Dinescu”
~Cezarina Adamescu: „Eigii contemporane. Un patriarh al muzicii simfonice. Pascal Bentoiu – oficiind la sanctuarele muzicii”
~Cezarina Adamescu: „Elena Armenescu și puterea fascinantă a cuvântului scris, rostit sau gândit”
~Cezarina Adamescu: „Evocare. Timpul întâlnirilor cruciale. În vizită la poetul Cezar Ivănescu”
~Cezarina Adamescu: „Mic îndreptar de terapie divină – reflecții spirituale”
~Cezarina Adamescu: „Reporter romantic. Logodna cu apă (Jurnal venețian)”
~Cezarina Adamescu: „Sine ira et studio. Gânduri și atitudini creștine”
~Cezarina Adamescu: „Un voievod al scrisului stând drept în fața altarului: Andrei Vartic”
~Const. Miu: „„Selecția naturală în cultură”
~Const. Miu: „De la cuvânt la poezie”
~Constantin Schifirneț: „A.D. Xenopol în spațiul public”
~Corneliu Stoica: „Restituiri – Ioan Nenițescu, un poet al neatârării”
~Cristian Neagu: „Infrațiuinea de a fi”, Adrian Păunescu
~Cristian Neagu: „Prioripost returnat”
~Cristian Neagu: „Ultima primăvară a lacrimilor lui Nichita”
~Dan Brudascu: „Mircea Cărtărescu în viziunea criticii literare suedeze”
~Dan Brudașcu: „Carențe

Dan Culcer ,
Franta : ”
Reciclarea miturilor si crizele identitare ”
Dimitrie Grama , Danemarca : ”
Un ministru al Culturii ”
Dimitrie Grama: ”Reflecții cu privire la Uniunea Scriitorilor”
Florentin Smarandache ,SUA : ” Traficul international de influenta in cultura ”
Ioan Miclau , Australia - ”Noua Desteptare ”
Ion Măldărescu: Mircea Cărtărescu și „falimentul moral al românilor”
Nicolae Georgescu : ” Actualitatea curentului cultural al haretismului ”
O carte trecuta sub tacere : “Razboiul impotriva culturii romane”
Regele si Liceanu
Theodor Codreanu : ” Apusul mitului Eminescu?”
Theodor Codreanu: “Alte aberații despre Eminescu”
Viorel Roman , Germania - “Cultura Razboiului Rece ” în viziunea lui